

Arrest

nr. 116 162 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 6 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2013 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 30 mei 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit zijn de bestreden beslissingen die werden ter kennis gebracht op 7 juni 2013

De eerste betreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 I artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde L.D.

geboren te (...), op (in) (...) 1974

van nationaliteit: Albanië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 30 mei 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

De eerste betreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 I artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde L.J.

geboren te (...), op (in) (...) 1985

van nationaliteit: Albanië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 30 mei 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 1 juli 2013 dienen verzoekers een beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 109 169 van 5 september 2013 het beroep verwerpt.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan actueel belang bij huidig beroep, nu verzoekers een beroep hebben ingediend tegen de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet voorziet dat ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van dit beroep. De bestreden beslissing kan aldus niet worden uitgevoerd.

3.2 De exceptie wegens gebrek aan actueel belang dient te worden verworpen, nu de Raad op 5 september 2013 het beroep heeft verworpen en de bestreden beslissingen aldus gedwongen kunnen worden uitgevoerd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 52/3, 7, 2 en 1 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 35 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Zij wijzen op het hangend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat zij door de bestreden beslissingen dreigen gerepatriëerd te worden alvorens een arrest is uitgesproken door de Raad waardoor artikel 3 van het EVRM in het gedrang komt. Daarnaast betogen verzoekers dat zij door het beroep met volle rechtsmacht en met schorsende werking in het bezit dienen te worden gesteld van een bijlage 35, zodat de voorwaarden voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zijn vervuld.

4.2 *In casu* wordt vastgesteld dat wat het beroep tegen de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft de Raad bij arrest 109169 van 5 september 2013 het beroep heeft verworpen. Waar verzoekers aldus verwijzen naar het “*hangend beroep*”, mist hun grief feitelijke grondslag. Nu er geen sprake is van een repatriëring tijdens het ‘hangend beroep’ kan er van een schending van artikel 3 van het EVRM evenmin sprake zijn.

Op 30 mei 2013 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 juni 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissingen genomen. Deze werden ter kennis gebracht op 7 juni 2013.

Op 1 juli 2013 hebben verzoekers een beroep “*met volle rechtsmacht en met schorsende werking*” ingediend tegen de beslissingen van 30 mei 2013 van de commissaris-generaal en niet op 25 november 2011 zoals verzoekers verkeerdelijk voorhouden.

Waar verzoekers betogen dat hun geen bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker mocht worden afgegeven omdat zij een beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal hadden ingediend, mist hun grief feitelijke grondslag aangezien hun beroep dateert van ná de kennisgeving van de bestreden bevelen. Aldus waren verzoekers op het ogenblik van de afgifte van de bestreden bevelen wel degelijk illegaal op het grondgebied.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Voormeld artikel luidt als volgt:

“ § 2

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich dan ook enkel uit over verzoeksters illegale verblijfstatus, na de vaststelling dat haar asielaanvraag werd afgewezen. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat verzoekers vallen onder de in artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet bedoelde geval. In de beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers tijdens hun interview aangaven geen bestaansmiddelen te hebben. Het is verzoekers evenmin toegestaan te werken. Deze elementen worden niet betwist door verzoekers. Aldus zijn de bestreden beslissingen op correcte wijze gegrond op artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat zij niet beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar hun toelating is gewaarborgd, en niet in staat zijn deze middelen wettelijk te verwerven, is correct.

In de mate verzoekers betogen dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, kunnen zij niet worden gevolgd. Enkel de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht wordt opgeschort.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijping gedwongen worden uitgevoerd.”

Verzoekers tonen aldus niet aan op welke wijze de ingeroepen bepalingen worden geschonden door de bestreden beslissingen, nu deze niet konden worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal. Volledigheidshalve wordt herhaald dat de Raad bij arrest nr. 109 169 het beroep heeft verworpen. Hoe dan ook schort het indienen van een beroep in volle rechtsmacht de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissingen op.

Het eerste en tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF